

ÖZLENEN BİR GEZİ: GÖKÇEADA SD

gezi

Editörün Notu: “*Derinlik Sarhoşluğu*” filmini izleyenler bilir; çocukluk arkadaşı olan Jacques Mayol ve Enzo Maiorca’nın serbest dalış rekabetini konu alır. Kulübümüzün Jacques ve Enzo’su, 2 yıldızlarımızdan Deniz ve Yiğit, bu yaz Gökçeada’ya düzenlediğimiz serbest dalış gezimizi kendi deneyimleriyle anlattılar. Su üstünde dost, su altında rakip olan Deniz ve Yiğit’e bu geziyi harika birer yazıyla ölümsüzleştirdikleri için teşekkür ederiz. Hepimiz için serbest dalışın hissettirdikleri farklı, eşsiz. Bir de Deniz ve Yiğit’ten dinleyelim. Keyifli okumalar...

DENİZ KARAKILIÇ:

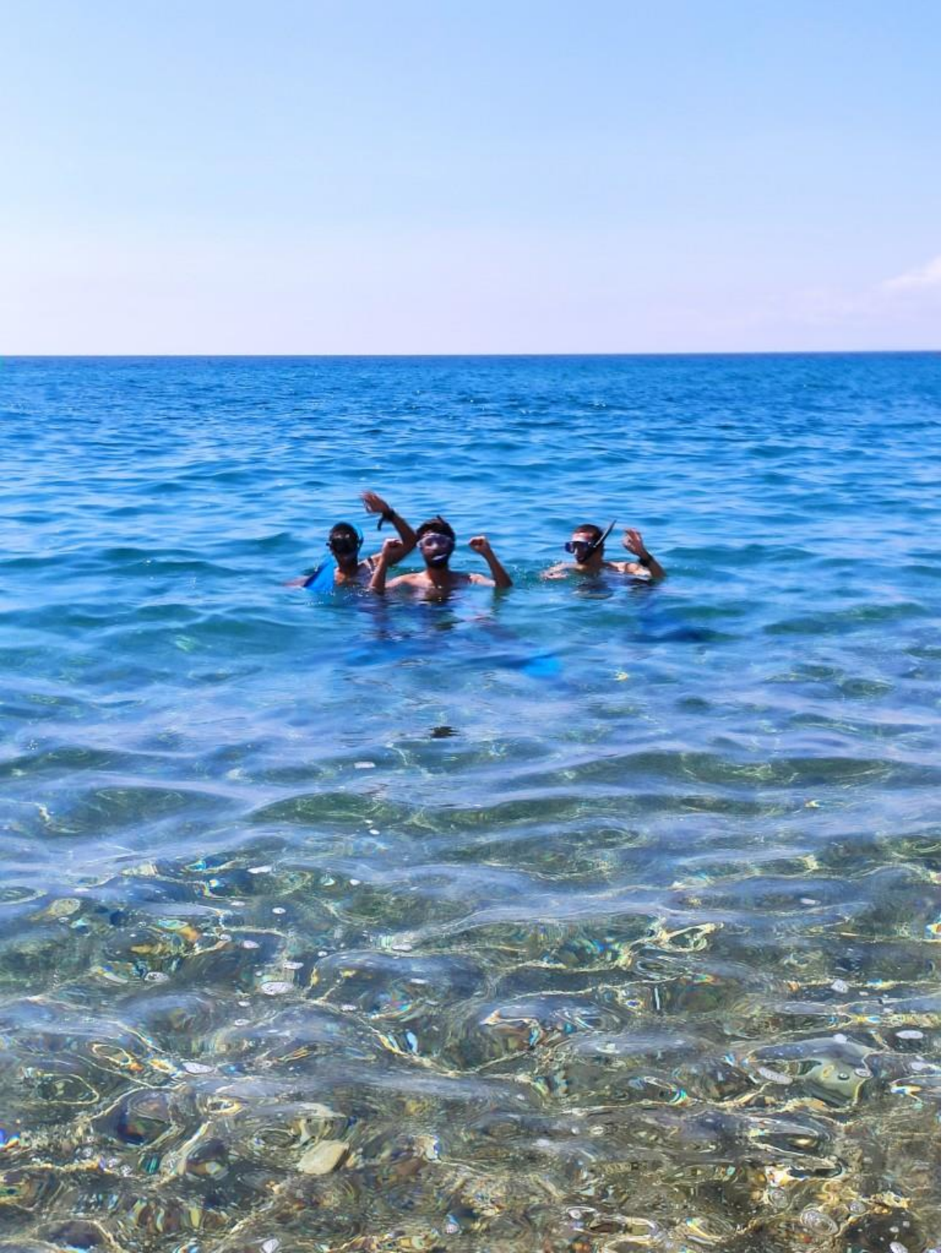
Serbest dalışla tam anlamıyla tanışmam BÜSAS’taki 1 yıldızlık sürecimde gerçekleşti. Benim için önceleri serbest dalış, tatilde şnorkelle yüzerken ara ara 3 – 5 metrelere dalmaktan veya suya düşürdüğümüz herhangi bir şeyi çıkartmaya çalışmaktan ibaretti. BÜSAS sayesinde serbest dalışın tarihini, farklı disiplinlerini, teorik detaylarını ve pratik tekniklerini öğrendim. SCUBA hep hoşuma gidiyordu ama bana asla serbest dalıştaki kadar kendimi su altının bir parçası gibi hissettirmedim. Onca ekipmanın içinde etrafı izlerken cam bir fanusta gibiydim hep. Sadece serbest dalışta kendimi su altının bir parçası gibi hissettim. Bu yüzden SD gezilerinin yeri bende her zaman ayrıdır. Ve bu nedenle de Gökçeada gezisi yaz boyunca beni en çok heyecanlandıran geziydi.

Gezinin her gününe değinip yazımı sıkıcı bir hale getirmek istemem çünkü bana kalsa her dalış günü hakkında uzun uzun konuşabilirim. Yazımda asıl anlatmak istediğim güne gelmeden önce 1. Dalış gününün sonlarında beraber uzun uzun SD yaptığımız Yiğit ve Tuğçe'ye teşekkür etmek istiyorum. 12 – 13 metrelere çok keyifli dalışlar yaptık ve günü beraber bitirdik.

Benim için gezinin en güzel günü olan son gün açıkçası tedirgin başlamıştı. Önceki gün gittiğimiz bölgede maksimum derinlik 9 – 10 metre civarındaydı. Koca bir sene süresi için SD'ye veda edeceğimden son günkü bölgenin daha derin olmasını çok istiyordum. Bölgeye geldiğimizde hemen hazırlanıp suya girdim. Kıyı sığ olduğu için bir süre yürümek gerekiyordu. Hızlıca yürüyüp bir an önce dalmak istiyordum. Ne yazık ki hevesimi kursağımda bırakacak bir olay oldu. Ayağımdaki patiğin tabanındaki sert kauçuğu delmeyi başaran bir deniz kestanesi ayağıma battı. Neyse ki Ege'nin kuzeyinde hala zehirli istilacı kestane türleri görülüyordu ve normal kestane batması çözümsüz bir dert değildi. Yine de önce ayağıma baktırmam gerekiyordu. Arkadaşlarım keyifle yola devam ederken ben geri dönüp ayağımdaki dikenleri çıkarttırmaya

gittim. Günün ilkyardımcıları İdil ve Melih büyük bir özveriyle 1 saate yakın cimbızla ayağımdaki dikenleri ayıkladılar. Bittiğı gibi patiklerimi giyip ağırlığımı kuşanıp bu sefer çok daha dikkatli yürüyerek dalış bölgesine gittim. Vardığımda maalesef ebedi dostum ezeli rakibim Yiğit sırtını kayalara sürterek yaralanmış ve dönüşe geçmişti. Bunu umursamayarak gitmeden beni bir tur izlemesini istedim. O da  ektiğı acıya rağımen hayır demedi. Ama dalmadan önce beni 9 metrede başlayan termoklin hakkında uyardı. Açıkçası mızımızlandığını düşünmüştüm ama 9 metreyi geçince aniden kaskatı kesildim ve hızla yukarı  ıktım. Yiğit'i u urlarken moralim çok bozuktu. Hem çok sevdiğim dalış arkadaşımla birlikte dalamayacaktım, hem de 15 metrelere inmek bu termoklin varken imk nsız gibiydi. Diğ r arkadaşlarımla yanına y zdm ve dalışlara başladım.  nce 10 metreye inip kendimi soğı a alıştırmaya çalıştım. Başarılı oldum da denebilir. Hala 9 metreden sonra düşünebildiğim tek şey soğıktu ama odaklanarak suda daha uzun kalabiliyordum. Ancak bir problem daha vardı. Soğıkta o kadar kaskatı kesiliyordum ki valsava manevrası yapacak kadar bile diyaframımı sıkamıyordum. Son dalışında dibe yaklaşırken artık kulak a amadığımı fark ettim ama derinlik arttığı ve basıncın derinliğıe bağılı değışim hızı yavaşladığı için son 2 – 3 metreyi kulak açmadan gidebildim. Bu dalışı hala ara ara düşünürüm. Suyun altında belki 1 dakikadan fazla kalmışımdır. Normalde 30 – 40 saniyede çırpınarak çıkan benim için inanılmaz bir s reydi. Yine de çıkışta bile hiç nefessizlik hissetmedim. Galiba dalıcı memeli refleksini termoklin sayesinde ilk kez tam olarak tecrübe ettim. Suyun altında kendimi çok rahatlamış ve sakin hissediyordum. O günden bugüne aylar geçti ve benzer bir hissi başka bir şeyde deneyimleyemedim. Gerçekten eşsiz bir duygu bence. Önümüzdeki SD gezisi için bu kadar heyecanlı oluşum da bu yüzden sanırım.

Benim gözümde Gökçeada gezisi böyleydi. Umarım okurken siz de benim yaşadığım hisleri az çok hissetmişsinizdir. “*d e r i n*” mavilerle bir olduğumuz dalışlarda karşılaşmak dileğiyle...

YAŞAR YİĞİT AYDIN:

Şimdi gelelim birçok gezi ve bir sürü dalış arasından en keyifli olan kısma: Büyük Serbest Dalış gezisi. Benim için bu gezi; BÜSAS sayesinde başlayan bol eğitilmiş, bol eğlenceli bol dalışlı serüvenimizin Kaş SD gezisiyle beraber yaz aylarının en güzel parçasıydı. Öncelikle tüplü dalış deneyimlerimizden sonra serbest dalış da yapmak isteyenlerimiz için eğitimle, sınavlarla ve antrenmanlarla dolu zorlu bir yolculuk başladı. Ancak biz sonucunun ne kadar güzel olacağını sadece hayal bile ederek bunları keyifle atlattıktan sonra serbest dalış denilen deneyimin; suyun altındaki dünyayla baş başa kaldığın, tüm vücudunun ve benliğinin maviyle bütünleştiği, sıradan hayatın için en basit ve gerekli olan nefes alma yetini bile kaybettiğin ancak bunun saf huzur ve mutluluk verdiği, aşağı inerken başka, aşağıdan yukarı baktığında bambaşka hisler hissettiğin, tamamıyla suyun içindeyken ve yeryüzü algından tamamen uzakken sadece ciğerlerinde tuttuğun, insana hayat veren fakat o sırada kısıtlı olan oksijeninle birlikte düşüncelerle baş başa kaldığın deneyimin hayallerimizin bile ötesinde bir güzellikte olabileceğini nereden bilebilirdik...

Bu gezi, diğer gezilerden farklı olduğunu ve daha rahat geçeceğini en başta, akşam yerine sabah yola çıktığımızda hissettirdi. Erkenden otobüse yerleştik ve yola çıktık. Malzodan alınması gereken malzeme sayısının neredeyse sifıra yakın olması sayesinde otobüs yükleme kısmının çok daha kısa ve kolay geçmesi serbest dalış gezisinin rahatlığını tamamıyla yansıtıyordu. Güzel bir yolculuk geçirdikten sonra saat 13.00 civarı Gökçeada'ya geçiş için vapur sırasına girdiğimizde bazı sıkıntılar yaşandı ve en erken saat 16.00-17.00 gibi geçebileceğimizi öğrendik, biz de orada bekleyerek vakit kaybetmektense tabii ki de dönüp Çanakkale'nin ruhunu hissedeceğimiz ufak çaplı bir gezi planladık, çok da güzel oldu.

Sonra karşıya geçme vaktimiz geldi ve Gökçeada'ya ulaştık. Kamp alanımız benim şimdiye kadar kaldıklarım arasında en iyi kamp alanıydı. Serbest dalışın heyecanı ile saat daha geç olmadan, hava kararmadan kamplarımızı hemen kurup bir an önce denize girmek istiyorduk. Arkadaşlarımızla

birbirimize çadır kurulumunda yardımcı olarak gerçekten de hava kararmadan kısa bir süre de olsa denize girme şansı yakalamayı başardık. İlk serbest dalış deneyimimizden sonra geçen süreçte hep bir kez daha bunu deneyimlemeyi hayal etmişim ve sonunda zamanı gelmişti. Gerçekten de hatırladığım ve istediğim gibiydi. Artık o ilk gezinin tedirginliği yoktu, dalışlarımız çok daha rahat ve hareketlerimiz çok daha temizdi. Tabi çok geçmeden hava karardı ve çıktık, sadece önümüzdeki günlerin kısa bir fragmanı gibi olmuştu. Ama SCUBA gezilerinden farklı olarak serbest dalış gezilerinde eğlence dalışlar bittikten sonra da tam gaz devam ediyor. Uzun zamandır namını duyduğumuz İdil'in özel kokteyllerinden içmenin vakti gelmişti. Kamp alanında bize özel minderli çardak gibi bir alan ayrılması da her şeyi daha da güzelleştirmişti. Kokteyllerimizden yudumladıkça, bir yandan müzik, bir yandan sohbet iyice keyiflendik ve yolculuğun yorgunluğunu üstümüzden attık, İdil'in kokteylleri gerçekten de efsanelerdeki kadar güzelmış 😊

İkinci gün sabah kahvaltıcıydım ve ufak bir hata yaptım. Serbest dalış gezilerinde alkol sınırının olmaması durumunu yanlış anlamışım ve kahvaltılıkları alırken kendime de bir tane bira almıştım. Ancak alkol akşam serbest olsa da dalışlardan önce yine de içilmemesi gerekiyormuş, bunu deneme yanılma yoluyla öğrenmiş oldum. Herkes kahvaltıdan sonra suya girip dalışlarına başlarken ben yaptığım bu yanlıştan ötürü sahilde bekleme cezası aldım. Bu durum da, o sırada ADP için (Acil Durum Planlaması) görevli olan Tuğçe'nin yanında benim de ilk kez ADP olma deneyimi yaşamamı sağladı, o yüzden bekleme cezam işe yaradı diyebiliriz, pek de fena olmadı. Sonrasında zamanı geldiğinde biz de dalış yapmak için suya girdik. Serbest dalış gerçekten çok başka bir şey. Her farklı dalış için anlatılabilecek çok fazla ortak bir şey yok çünkü hepsi birbirinden güzel. Bazen bazıları çok daha farklı şeyler hissettirebiliyor tabii ama genel olarak her biri çok keyifli. Dalışlarımız bitti, yemekler yendi ve SD gezisinin kendine has kısmına yine gelindi. İdil bize bu akşam yine bambaşka bir kokteyl daha hazırladı ve akşamımız güzelleşti. Daha da ilerleyen saatlerde kokteylin verdiği keyifle; müzik, sohbet, dans derken yeni bir fikir ortaya atıldı: "Hadi denize girelim!" İşte belki de bu kulübün en sevdiğim yanlarından biri: kulüp dışı hayatımda böyle bir teklif ortaya atıldığında genellikle kimse kabul etmezken burada herkesin buna hazır olması. Çardağımızdan ayrılıp şarkı

söyleyerek ve koşarak denize atladık. Gecenin karanlığında suda olmanın zevki bir ayrı oluyor. Gün içinde maskemizle net bir şekilde gördüğümüz suyun içi gizemli bir karanlığa bürünüyor. O hiçbir şey göremediğimiz suyun içinde olmanın hissettirdiği gerilimin yanında bu bilinmezliğin içinde özgürce yüzmenin verdiği tatmin duygusu baskın geliyor. Bir yandan laflayıp, şarkı söyleyip, ara sıra da kafamızı suya soktuğumuz bu eğlenceli yüzme seansının da sonuna geliyoruz ve bir sonraki gün güzelce dalabilmek için dinlenmeye, yatışa geçiyoruz. Ancak bu akşam her şey çok güzelken bir şeylerin ters gideceği bulutların gelişinden ve uzaklardaki gök gürültülerinden belli. Gecenin ortalarında başlayan aşırı sağanak yağmur birkaç dayanıklı çadır dışında birçoğumuzu sırlıklam edip hüsrana uğrattıyor. Neyse ki bir noktada durdu, yoksa çadırım tamamen göl olacaktı.

Biraz ıslak bir şekilde üçüncü güne uyanıyoruz. Kahvaltı falan derken kendimize geliyoruz ve dalışlarımız için yola çıkıyoruz. Bugün benim için önemli bir gün. Çünkü bugün hayatımda en çok görmek istediğim su altı canlısını ilk kez görüyorum; vatoz. Bana hep vatozun diğer su altı canlılarından çok farklı görünmesi aşırı ilgi çekici gelmiştir. Küçükken dinlediğim bir hikayenin etkisi de büyük. Benim gözümde bu güzel canlı, inanılmaz estetik, kanatlarıyla süzülerek yüzen, kimseye bir zararı olmayan ama bir tehdit algıladığındaki onun güzelliğini tamamlayan kuyruğunu bir anda inanılmaz güçlü bir silah olarak kullanarak avcıya dönüşebilen harika bir başyapıt. Bizim o gün gördüğümüz vatozların ikisi de yavruydu fakat yanlarına inip onlarla beraber yüzmek gerçekten inanılmaz bir deneyimdi. Bugün de tatlı tatlı dalışlarımızı yapıp yorulduğumuzda çıkışa geçiyoruz. Akşam yemeği yensin derken ardından ne geldiğini çok iyi biliyoruz. İdil'in en efsane kokteyli. İdil gerçekten de bombasını son güne saklamış. Öncesinde ise Ahmet, Emrullah ve Tuğçe de İdil'den öğrendikleriyle bize kokteyl hazırlıyorlar. Kısaca bugün yeni tatlılara doyuyoruz. Herkes de son akşam olmasının bilinciyle güzelce içiyor ve eğleniyor, bir sonraki SD gezisine kadar bunun olmayacağı aklımızda, anın tadını çıkarıyoruz.

Son güne biraz daha erken kalkıyoruz çünkü yola çıkma vakti geldi. Çadırlarımızı topladık, kahvaltımızı yaptık, otobüse yüklendik ve yola çıktık. Gökçeada'dan ayrıldık ve Çanakkale'de daleceğimiz bölgeye geldik. Herkes hazır oldukça suya girip ilerledi ve Deniz arkadaşımın arkadan gelirken

ayağına ne yazık ki kestane batmış ve onun çıkarılmasıyla uğraşılmış, neyse ki kalıcı bir sıkıntı yaşanmamış. Biz önden gitmiştik ve keyifli keyifli dalışlarımızı yapıyorduk. O gün orada termoklini gerçekten çok net bir şekilde hissettim. Sekiz metre civarında başlayan, daha önce daldığım tüm bölgelere kıyasla çok daha büyük bir sıcaklık farkı vardı. Sonrasında Elif'le beraber bir dalış gerçekleştirirken yapmamam gereken bir şey yaptım ve yukarı bakarak geri geri daldım. Yere ne kadar yaklaştığımı fark etmemişim ve bir anda çarptığımda ne olduğunu anlamadım. Sonrasında yüzeye çıktım, önemli bir yara değildi ama tatsızdı sadece. Zaten biraz yorulmuştum da o yüzden karaya dönmeye karar verdim. Dönüş yolunda Deniz'le karşılaşınca öğrendim ayağına kestane battığını ve o yüzden yeni geldiğini. Normalde beraber dalmaktan çok keyif alsak da sırtım biraz acıyordu ve ben rahat dalamıyordum, ikimiz de son gün birlikte dalamadığımız için üzüldük, ben son bir kez dalarken Deniz'i izledim ve ters yönlerde yolumuza devam ettik. Deniz o gün benden sonra kendini epey bir odaklayarak, termoklini umursamadan devam ederek sağlam dalışlar yapmış. Hatta bir efsaneye göre tam 15 metre sınırında durup dönerken yanlışlıkla bir parmak geçtiği bile söylenir. Sonrasında herkes sudan çıktı ve yola koyulduk. Gece geç bir saatte malzoya ulaştık ve belki de gezinin en komik olayı yaşandı. Otobüsle malzoya yaklaşırken yolda yerlerin delik deşik edildiğini fark ettik. Doğalgaz çalışması varmış, kazılan tüm toprak tam da bizim malzonun önüne atılmış. İlk andan tadımız kaçtı ama bu daha hiçbir şeydi. Bera malzo kapısını açıp içeri bir adım attı ve dönüp dedi ki: “ Artık malzoda ayak izim var.” Evet, yer tamamen gri ve aşırı düzgün bir şekilde çimentoyla kaplı gibi görünüyordu. İşin bizim için en garip kısmı tüm tüplerin ve malzemelerin yeri değişmemiş bir şekilde, kurumamış çimentonun üstünde durmasıydı. O sırada kaos yaşanırken birileri “Bu nasıl olur, bize haber vermeden nasıl böyle bir şey yaparlar, şikayet edelim!” derken, bir taraf da “Ne güzel işte, yıllar sonra malzoyu yenilemişler şikayet etmeyelim.” Diyordu. O sırada bir yandan da Melih, Bera'nın ayak izi varsa benim de olmalı diyerek çimentoaya ayak bastı. Tüm bunlar beş dakika içinde gerçekleşti ve dönüp bakıldığında her şeyin çok mantıksız olduğu bariz ancak o an gecenin bir saati ve gezinin tüm yorgunluğuyla kimsenin pek mantıklı düşünmemesini kimse yargılamamalı. Bunlar konuşulurken, o sırada çimento sanılan şeyin, kazılıp malzonun önüne yığılan toprağın yağmurla beraber içeri girmiş çamur olduğu fark edildi. Gerçekten eğlenceli ve her zaman denk gelemeyecek bir kaostu,

güzeldi. Tabii sonraki gün büyük çaplı bir malzo temizliği yapılmış, sonradan haberimiz oldu.

Ve gezi bitti. Kaş'ın başındaki SCUBA öncesi SD gezisi dışında, yılda yalnızca bir kere olan, sadece serbest dalışın yapıldığı o güzel gezi bitti. Dönüp bakıldığında gerçekten de çok keyifliydi. Serbest dalış bambaşka bir şey. Kişiden kişiye elbette ki değişir ama bana sorulursa bir insanın kendini en özgür hissettiği andır serbest dalış. Çünkü suyun altında durabilmeni sağlayan hiçbir ekipman olmadan sadece sen varsın ve uçsuz bucaksız sonsuz mavi. Evrimle beraber aşırı uzun bir süredir uzak kaldığın evine geri dönüşünün verdiği o garip his. Fiziksel olarak orada kalıcı olarak duramayacağını bilmenin farkındalığıyla gelen hüznün ancak aynı zamanda sürenin kısıtlı olduğunu bilmenin getirdiği bilinçle her bir saniyenin daha

kıymetli olması. Bir türlü tanımlayamadığım ama insana kendini çok iyi hissettiren işte o his. Umarım herkes bunu deneyimleyebilme şansını yakalar ve benim hissettiğim bu harika duyguların tadına varabilir. Bir sonraki serbest dalış gezisini dört gözle bekliyorum. SD gezilerinde görüşmek üzere...

(Deniz, dalgıçlardan yorgun düşmüş Yiğit'e börek yedirmeye çalışıyor.)